2052 VERA - NEVERA.... RAZUMNO RAZMIŠLJANJE - ZNANJE....

31. avgust 1941: knjiga 30

Neodvisnost človeškega razmišljanja je še kako dragocena tam, kje gre za zemeljska vprašanja in njihove odgovore, vendar obstaja največja nevarnost tam, kjer je treba razrešiti duhovna vprašanja. Človek si prizadeva dokazati pravilnost svojega razmišljanja in to mu bo uspelo v čisto zemeljskih rezultatih njegovega razmišljanja. Toda duhovnih stvari ni mogoče podpreti z dokazi. Iz tega sledi, da nečesa, kar je povezano z duhovnimi zadevami, nikoli ni mogoče racionalno razložiti kot pravilno ali napačno. Večplastnost zemeljskih pojmov pogojuje dokazovanje tega, kar se predstavlja kot nauk. Toda duhovnega znanja ni mogoče stisniti v trdno učenje, saj ni mogoče zagotoviti dokazov. In kot človek ne more dokazati resničnosti tega, kar je pridobil kot duhovno znanje, tudi ne more dokazati njegove lažnosti, saj tudi visoko razvit um ne more prodreti v področje, ki mu je nedostopno, dokler za to ne uporabi duhovne moči. Človek bo vedno moral govoriti le o »verovanju«; in vera je stvar srca, ne uma. Z vero človek pride do spoznanja, ki ga z razumom nikoli ne more pridobiti. Toda to znanje je nemogoče dokazati, prav tako je nemogoče dokazati lažnost tega, kar verjame, da ve. In ker ni mogoče predložiti nobenih dokazov, je treba človeku prepustiti izbiro, da sprejme znanje vernikov. Sprejemanje teh modrosti je popolnoma svobodna stvar volje. In po drugi strani ga bližnji nima pravice imenovati sanjač ali lažnivec, ker za to tudi ne more zagotoviti dokazov, njegov intelekt, pa naj bo še tako oster in jasen, je premajhen v odnosu do duhovnih resnic. Verujoč človek jih sprejme, neverujoči jih zavrne.... Človek vere je šel po poti, po kateri lahko hodi tudi nevernik, če želi ... in takrat mora zbirati isto znanje in šele takrat se lahko prepriča o resničnosti tega, kar je prej zavračal. Vera ali nevera določa stopnjo znanja ali popolne nevednosti.... Kjer manjka vera, tudi najbolj ostro razumsko razmišljanje ne zadostuje, vodi v napačno smer. Človeška modrost raziskuje zemeljske težave in ne prodira v področja onkraj zemeljskega. In globoka vera odgrne tančico skritega in človeku se odkrijejo najgloblje skrivnosti. Tudi če se nič ne da dokazati... človek, ki je poleg tega tudi vermik, bo brezpogojno prepoznal kot resnico tisto, kar mu verniki predstavijo. Na voljo mu bo enako znanje, z osupljivo gotovostjo bo predstavljal tisto, kar prepoznava kot Resnico, razumsko razmišljanje pa ga ne bo moglo prepričati v nasprotno, saj mu srce daje potrditev, da misli prav. Resnico se lahko preda le bližnjemu, da pa jo ta lahko sprejme kot Resnico, se mora oblikovati v človeka vere, ki hrepeni po Resnici in šele takrat bo spoznal vrednost tega, kar mu je ponujeno, in takrat se ne bo pustil zmesti, če mu bo Resnica razumsko zanikana in predstavljena kot neresnica ali če se vanjo dvomi. Čisto razumskih trditev torej ne bi smeli sprejemati, upoštevati pa je treba zaznavanje srca, ker je to zanesljivejše od zemeljske modrosti... AMEN